

14 06 2019

Дар ҳоле, ки ҷаҳон ба суръати кайҳонӣ пеш меравад ва муборизаи абаркудратҳо ба хотири тақсими неъматҳои моддӣ ва сарватҳои табиӣ шиддат мегирад, хоҳ- ноҳон он ба инсон ва рушди маънавияш таъсири манфӣ мегузорад. Ин вазъи нуговори сайёра ҳар инсонии солимакдро водор месозад, ки ҳақиқатро возеҳу рӯшан дарёбаду дигарон, ҳосса ҷавононро дуруст раҳнамоӣ бинамояд.

Асри навин бо ҷангу ҷидол, мочароҳои сиёсиву мазҳабӣ, куштору сӯхтору гонат ва талафоти ҷонӣ аз ҳамаи асрҳои дигар ба маънии манфиаш тафовут дорад. Дар як муддати кӯтоҳ шумораи қурбониёни ин ҳодисаҳои номатлуб ба миллионҳо нафар расидааст. Илм, техникаву технологияи навтарин, иттилоот, иқтисодиёт, дин ба хотири иҷрои гаразҳои нопок, ҳаробӣ, зӯрварӣ, бартаричӯӣ истифода мешаванд.

Дар бархе аз кишварҳои мусулмоннишин одамони бегуноҳ, ҳосса занону кӯдакон, ҷони азизи ҳудро аз даст додаанд. Шаҳрҳои ёдгориҳои қадима сӯхтаву ҳароб гардидаанд. Умед бар он намеравад, ки ин оташи афрӯхтаро дар солҳои наздик хомӯш кардан мумкин аст. Терроризм ва экстремизм густариш ва ба василаҳои гуногун ба ҳар ҳона роҳ меёбад. Аз ин рӯст, ки бо таҳлилу баррасии ин ҳодисаҳои нангин Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ – Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон пайваста таъкид мекоранд, ки зиракии сиёсиро аз даст надихем. Инчунин, нисбат ба ҳар вақти дигар хушёр бошем. Ҳамзамон бо роҳнамунӣ иброз мекоранд: «Мардум бояд хувияти миллӣ ва ҳисси баланди ватандӯстӣ дошта бошанд, бо сабру таҳаммул ва иттифоқи сарҷамъӣ бо роҳи таъриҳии дар Конститутсияи интиҳобкардаи худ устуворона пеш раванд».

Албатта, ба ин гурӯҳҳо, ташкилотҳо ва ҷангҳо бештар ҷавонони ноогоҳу гумроҳ ҷалб мегарданд. Имрӯз шумораи нафароне, ки дар давлатҳои ҳориҷӣ мечанганд, ба 1000 нафар расидааст. Ҳол он ки то ба соли пештар 675 нафар шаҳрвандони кишвари мо, ки

дар ин чангхо ширкати фаъол доштанд, дастгир ва ба чавобгарии чиноятӣ кашида шуданд. Шумораи кушташудагон дар ин муборизаҳои мусаллаҳона 500 нафарро ташкил дод. Пӯшида нест, ки имрӯз ин гурӯҳи ифротгаро дар каламрави Афғонистон чамъ омадаанд, яъне дар назди сарҳади мо қарор доранд.

Таъкиди Сарвари давлат ба падару модарон, ҳешу таборони ҷавонон ба он хотир аст, ки ин кишр барои напайвастанашон бо террористону экстремистон тамоми тадбирҳоро биандешанд. Воқеан, ин амал дар пай шармсорӣ ва бадномӣ дорад, шармсорӣ ба хонадонҳо ва миллат.

Ҷавонон ҳамчун давомдихандагони татбиқи ҳадафҳои олии эътироф гардидаанд. Воқеан, онҳо барои пешрафти кишвар саъю кӯшиши зиёд ба ҳарч медиханд. Дастовардхояшон дар ҳамаи соҳаҳо назаррас мебошанд. Қисме дар ҳифзи марзу буми Ватан, таъмини амнияти оромии кишваранд.

«Ҳукумат ғамхориро нисбат ба наврасону ҷавонон минбаъд низ идома бахшида, ба ин неруи тавоноии кишвар, ки марзу буми Тоҷикистонро ҳимоя мекунад, кишварро ободу зебо мегардонад ва номи ватани аҷдодиро боз ҳам баланд мебардорад, ҳамеша така менамояд», - таъкид намуданд Президенти мамлакат.

Дар ҳақиқат, ин неруи тавоно воситаи имкониятҳои зиёд дорад, ки ҳамтоёнашонро бо ҳидояти дуруст ва боло бурдани ҳисси ватандӯстӣ нагузоранд, то шомили гурӯҳҳо, ташкилотҳои ифротгаро бишаванд. Дар сурати пайвастан Ватан, миллат ва дину мазҳабашонро аз даст медиханд. Ба яқин, гурӯҳе, ки Ватан, миллат, дину мазҳаб ва номус надоранд, ҳеч гоҳ бо ҳеч роҳ фирӯз шуда наметавонад. Вақт инро борҳо рӯшану возеҳ собит сохтааст. Танҳо нафароне, ки аз маърифати аслии дуранд ва ҳақиқатро намушоносанд, онро намебинанду дар ҷоҳи залолат меафтанд. Оре, он қадар кӯранд, ки ашқҳо ва ҷашмҳои пурнами модаронашонро намебинанд. Намебинанд, ки нахустин тирхояшонро ба сӯи волидон, пайвандону наздиконашон андохтаанд. Ва охири тирхоро ба сини худашон мезананд. Поёни ин амал маҳв гардидан, нест шудан аст.

Ҳоҷагонашон ваъдаи бихишти аднашон додаанд. Андешидаанд, ки хоинони Ватан, душманони инсоният, бединон, бемазҳабон ба бихишт намеравад, балки онҳоро дӯзах интизор аст? Нафароне, ки силоҳ мегиранду мечанганду раҳм бар ҷонҳои занон, кӯдакон, мӯйсафедон, олимон, тоҷирон намекунанду онҳоро ба қатл мерасонанд, магар бояд ба бихишт дохил бишаванд. Дар ҳеч як китоби Худо ва ҳадисҳои набавӣ ин гуна пиндори дурӯғ навишта нашудааст ва Худову расулаш аз ин гуна бандаҳову умматон (аслан бандаву уммат нестанд) безор мебошанду онҳоро ҳаргиз дӯст намедоранд.

Ин гурӯҳи ифротгароён ба василаи шабакаҳои иҷтимоӣ ба мо - мусулмонон таҳдид мекунад. Моро қофир хондаанд ва куштану сӯхтани амволамонро қатво додаанд. Аҷаб таҳдиду амалҳои сурат мегиранд. Қатво дигар ба дасти хоинони Ватан, душманони миллату мазҳаб афтадааст. Албатта, онҳо мехоҳанд, ки ҳамаро чун худ бинанд: раҳгумзадаву беаслу носипосу гуломи чанд хочаву фирефтаи таблиғоту ташвиқоти нодуруст, узви ҳаракату гурӯҳу равияву ташкилотҳои ифротӣ. Ва ҳам мехоҳанд ҷаҳонро саросар гирифтори ин вабои аср бисозанд. Мавҷудияти онҳо ба ҷони ҳар сокини сайёра таҳдид мекунад. Дар ғӯшаҳои гуногуни дунё бар асари амалҳои номатлубу даҳшатзояшон нафарони зиёд ҷон аз даст медиханду маъҷуб мегарданд.

Онҳо фаромӯш кардаанд, ки ин ҳама подош дорад, подоши бад.

Онҳо аз ёд баровардаанд, ки бо ҳалқи ҷаҳон ба ҷанг бархоста намешавад.

Онҳо намедонанд, ки душманони инсоният дар ҳамаи давру замон зуд маҳв гардидаанду мегарданд.

Онхо неруи бузурги инсонҳои рӯи чaxon ва давлатхоро надидаву эхсос нанамудаанд. Онхо ин хакикатро дарк накардаанд, ки барои хифзи сулху оромӣ ва пойдории суботи сиёсӣ мо муттаҳид хастем.

Сарвари давлат бархак иброз медоранд: «Вазъияти чaxони имрӯза моро водор мекунад, ки фаъолияти самараноки тамоми сохторҳои давлатиро барои таъмини боэътимоди сулху субот ва амнияти кишварамон равона созем ва барои хар як сокини кишвар шароити арзандаи зиндагӣ ва хаёти осоиштаро мухайё кунем».

Абдулқодири РАХИМ, «Чумхурият»